

Arrest

nr. 135 362 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2014.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALDELHOF die loco advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat hij vervolging vreest omwille van zijn vaders activiteiten voor de Taliban. Hij voegt hier nog aan toe dat hij ook vervolging vreest in Afghanistan omwille van zijn verblijf in een kerk te Brussel en dat zijn tante overleden is terwijl zijn broer in een Iraanse gevangenis zit.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 67 399 van 28 september 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in dat district geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker twee pagina's neer uit een paspoort.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op het feit dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met vooringenomenheid zijn nieuwe asielaanvraag heeft onderzocht, kan hij allerm minst worden gevolgd. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Waar verzoeker opwerpt dat een familiaal netwerk in Afghanistan uiterst belangrijk is en hij zonder dergelijk netwerk het risico loopt op menonwaardig leven, wijst de Raad er op dat, los van het gegeven dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt niet langer over familieleden te beschikken in Afghanistan vermits hij zich louter beperkt tot blote beweringen, uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat er actueel voor burgers in de provincie Samangan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel bestaat, weerlegt of ontkracht.

Waar verzoeker aanvoert dat niet alleen de veiligheidssituatie in regio van herkomst van belang is, maar ook dient geoordeeld te worden of betrokkenen in alle veiligheid kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie gevoegd in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict" d.d. 20 november 2013, 42-43) blijkt dat de Afgaanse autoriteiten de hoofdwegen momenteel grotendeels onder controle hebben. De meeste incidenten op de weg spelen zich af tijdens de nacht of vroege ochtend en het doelwit is ook bijna steeds IMF en ANSF konvoien of checkpoints. Voorts blijkt dat de internationale luchthaven in Kabul op regelmatige wijze wordt bediend door burgerluchtvaartmaatschappijen en er vanuit Kabul dagelijks binnenlandse vluchten vertrekken met bestemmingen zoals onder andere Mazar-i Sharif, vanwaar Samangan goed bereikbaar is vermits uit de COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie – Regionale analyse deel II: Noord- en West Afghanistan" d.d. 5 december 2013, 7) blijkt dat door Samangan de weg loopt die Mazar-i Sharif verbindt met Pul-i Khumri en verderop Kabul.."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2014, voert verzoekende partij aan dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Zij wijst naar de recente Nederlandse ambtsberichten waaruit blijkt dat de situatie in Samangan verslechterd is, diffuus en gecompliceerd. Verzoekende partij vervolgt dat er aanslagen zijn en gevechten ernstiger worden in de naburige provincies en dat dus niet alleen moet gekeken worden naar de veiligheid in de regio van herkomst aangezien de afgewezen asielzoeker ook op een veilige wijze terug moet kunnen keren. Verzoekende partij stelt nog dat ook uit de COI blijkt dat de onveiligheid in het Noorden dusdanig ernstig is dat haar regio van herkomst niet bereikbaar is. Verzoekende partij argumenteert tevens dat zij geen sociaal netwerk heeft en als dusdanig niet in aanmerking komt voor een intern vluchtalternatief, temeer zij hier in België is sinds 2008. Zij was ook aanwezig in de kerk en ze is verwesterd en loopt daardoor nog een groter risico bij een intern vluchtalternatief in Kabul waar de Taliban aanwezig is. Tot slot stelt verzoekende partij dat er naast de veiligheidssituatie in Kabul en de aanwezigheid van de Taliban, een humanitaire crisis heerst waardoor geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief in Kabul.

Met haar betoog dat uit recente Nederlandse ambtsberichten blijkt dat de situatie in Samangan verslechterd is, diffuus en gecompliceerd, dat er niet alleen gekeken dient te worden naar de veiligheid in de regio van herkomst daar de afgewezen asielzoeker ook op een veilige wijze moet kunnen terugkeren, dat uit de COI blijkt dat de onveiligheid in het Noorden dusdanig ernstig is dat haar regio van herkomst niet bereikbaar is, dat zij geen sociaal netwerk heeft en als dusdanig niet in aanmerking komt voor een intern vluchtalternatief, temeer zij hier in België is sinds 2008, dat zij ook aanwezig is in de kerk en verwesterd is en daardoor nog een groter risico loopt bij een intern vluchtalternatief in Kabul waar de Taliban aanwezig is, en dat er naast de veiligheidssituatie in Kabul en de aanwezigheid van de Taliban een humanitaire crisis heerst waardoor er geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief in Kabul, gaat verzoekende partij er vooreerst volledig aan voorbij dat er noch in de bestreden beslissing, noch in de beschikking gewag wordt gemaakt van een vluchtalternatief in Kabul waardoor haar argumentatie hieromtrent, in zoverre dit op (een intern vluchtalternatief in) Kabul betrekking heeft, ter zake niet dienstig of relevant is.

Verzoekende partij gaat met haar argumenten bovendien voorbij aan de grond in de beschikking waar met betrekking tot die argumentatie het volgende wordt vastgesteld: *“Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Waar verzoeker opwerpt dat een familiaal netwerk in Afghanistan uiterst belangrijk is en hij zonder dergelijk netwerk het risico loopt op mensonwaardig leven, wijst de Raad er op dat, los van het gegeven dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt niet langer over familieleden te beschikken in Afghanistan vermits hij zich louter beperkt tot blote beweringen, uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige*

infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat er actueel voor burgers in de provincie Samangan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel bestaat, weerlegt of ontkracht. Waar verzoeker aanvoert dat niet alleen de veiligheidssituatie in regio van herkomst van belang is, maar ook dient geoordeeld te worden of betrokkenen in alle veiligheid kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie gevoegd in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict" d.d. 20 november 2013, 42-43) blijkt dat de Afghaanse autoriteiten de hoofdwegen momenteel grotendeels onder controle hebben. De meeste incidenten op de weg spelen zich af tijdens de nacht of vroege ochtend en het doelwit is ook bijna steeds IMF en ANSF konvooien of checkpoints. Voorts blijkt dat de internationale luchthaven in Kabul op regelmatige wijze wordt bediend door burgerluchtvaartmaatschappijen en er vanuit Kabul dagelijks binnenlandse vluchten vertrekken met bestemmingen zoals onder andere Mazar-i Sharif, vanwaar Samangan goed bereikbaar is vermits uit de COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie – Regionale analyse deel II: Noord- en West Afghanistan" d.d. 5 december 2013, 7) blijkt dat door Samangan de weg loopt die Mazar-i Sharif verbindt met Pul-i Khumri en verderop Kabul." Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk vermogen te doen.

Verzoekende partij beweert zeer algemeen dat uit de recente Nederlandse ambtsberichten -die zij nalaat neer te leggen en in welk verband zij niet toelicht om de welke het precies gaat- blijkt dat de situatie in Samangan verslechterd is, diffuus en gecompliceerd, doch zij toont niet *in concreto* aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in haar provincie van herkomst Samangan niet (langer) correct is en dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bijgevolg onjuist zijn. Verzoekende partij toont niet met concrete en objectieve gegevens aan dat de actuele situatie in de provincie Samangan er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS